

ILLA DIEGO GARCÍA, EMBRIÓ DE MORT IMPERIAL

Cristina Castello
Resumen Latinoamericano núm. 102
Juliol – Agost de 2009

Aquesta investigació de la nostra col·lega Cristina Castello, explica aspectes de la història d'aquest territori ubicat al sud de l'Oceà Índic, colonitzat per Anglaterra i llogat com a base militar a Estats Units fins l'any 2016. El món ha de conèixer més sobre l'acte de barbàrie imperial executat a Diego García, i el que és més important, difondre-ho.

És una presó secreta que s'aixeca en terres que van ser robades als habitants originaris del lloc. De la seva pista de vol es van enlairar els bombarders dels EUA per envair Cambodja, Afganistan i Iraq, a foc, crims i impietat; per controlar l'Orient mitjà i... i hi ha més, ja es veurà.

“Diego García” és un embrió de la mort. És la cova que van escollir els bàrbars -amb l'excusa d'un suposat “terrorisme”- per torturar millor. És un veritable tresor per Nord-amèrica i el Regne Unit. És la base militar més important que té l'Imperi, per vigilar el món; i juntament als seus pares -les bases de Guam i Ascensió- són claus per l'invasor. És un lloc ideal per acollir míssils de la ogiva nuclear, tot i que estiguin prohibits pels tractats internacionals. Però, és que això importa als bàrbars?

Els bàrbars no viuen a l'oceà Índic, on hi ha “Diego García”, aquesta illa que va néixer amb destí d'oasis i es va convertir en el mateix infern. No. Els bàrbars donen les ordres a bàrbars de la CIA nord-americana, recolzats per Gran Bretanya i per la Unió Europea, que sap callar tan bé quan és el Poder la causa del terror.

“Diego García”, és l'enclavament just, per si als bàrbars se'ls ocorregués una acció sagnant contra Iran. És el lloc on la tortura exhibeix la seva major sofisticació. És un tipus de patíbul -la mort en vida-, i el primer esglaó, l'avantsala, per merèixer l'alleugeriment de passar a Guantanamo: aquest cadafal amb el que Barack Obama va prometre acabar. A “Diego García” ningú l'anomena i no figura a les agendes presidencials, tot i ser pitjor encara que Guantanamo. Està dit: “pitjor”. Però comparar dos horrors no aporta claredat: Qui és pitjor, Dràcula o Frankenstein?

La terra del planeta no ha estat suficient pel Poder imperial. Els Estats Units del nord navegaven pels mars del món amb entre disset i vint vaixells-“presons flotants”. En elles van ser detingudes i interrogades sota suplici, milers de persones. Però gairebé ningú informa sobre això. No, d'això no se'n parla.

Parla, sí, i actua per la justícia, la ONG londinenca de drets humans “Reprieve”, que representa a trenta detinguts no processats de Guantanamo, als presidaris que esperen condemnes i als acusats de suposat “terrorisme”.

Va ser al 1998, durant la presidència de Bill Clinton i la vicepresidència d'Al Gore -Premi

Nobel de la Pau- quan van començar les detencions fora de tota llei i sentit de l'existència humana. I George Bush les va fomentar en progressió geomètrica. Quan encara era president, va admetre l'existència d'almenys 26.000 persones en presons flotants; però segons els sondeigs de "Reprieve", la xifra dels qui van passar per elles, és de 80.000, a contar des de 2001. A qui creure? La opció és clara.

CASTRAR L'ILLA

Els 44 quilòmetres de "Diego García", fan olor a absència. Sota el seu cel, la gran absentia és la sacralitat de l'existència humana. La illa és un territori britànic d'ultramar, situat a l'arxipèlag de Chagos, a l'oceà Índic. Al 1966 es va produir un casament perfecte entre els bàrbars. El lloc -tan bell, que sembla un somriure de la naturalesa- va ser ofert per Anglaterra a Nord-amèrica, que el volia per instal·lar aquesta base militar. Va ser un intercanvi ignominiós: el lloguer per cinquanta anys de terres angleses, a canvi de catorze milions de dòlars i míssils del submarí nuclear "Polaris".

QUE SEGUEIXI LA MÚSICA, MESTRE!

Però -això sí, hi havia una premissa a respectar- en aquell moment, més aviat que tard, s'havien d'impedir "problemes de població". L'arxipèlag s'havia de desinfectar d'éssers humans.

Castrar la illa. Tallar-li les arrels, clausurar la vida. Mans a l'obra d'immediat, el Regne Unit li va bloquejar tota entrada d'aliments. La vella i malèfica bruixa -la gana-, va fer sonar un concert d'estomacs buits, al mateix temps que els habitants començaven a marxar... o a ser expulsats. El destí dels desterrats va ser, i és, les viles de misèria de la Illa Maurici.

Allà, a més de 200 quilòmetres de la terra que els va veure néixer, els desterrats somniaven tan amb menjar, com amb tornar a la seva pàtria despatriada.

Salvatgement els 2.000 habitants nascuts a la illa, van ser expulsats. Un cas, que en sintetitza molts de similars, va ser el de Marie Aimée, nascuda i criada a "Diego García", qui al 1969 va dur als seus fills a Port Louis (Maurici), per un tractament mèdic. El govern britànic mai li va permetre pujar al vaixell per tornar i mai més va poder tornar.

El seu marit, es va quedar dos anys a la illa i després va arribar a reunir-se amb la seva esposa, només amb una bossa i en un estat lamentable. Havia estat llançat de la seva terra. Les històries dels altres milers d'illencs abandonats, és esgarrifosa; desterrats i humiliats, van ser reunits en petits convents, on vivien en caixes o barraques de llauna. S'havien lliurat de molts, amb mentides de vacances gratuïtes, en llocs d'ensomni. S'havia d'escombrar-los de la illa: esterilitzar-la de la presència dels paisans.

La gran majoria dels chagosians van ser detinguts, expulsats de les seves llars, literalment "empaquetats" i dipositats a les bodegues de les embarcacions, entre crits i plors; abans, havien vist exterminar als seus animals domèstics i als seus ramats. Així, podien bombardejar més fàcilment Vietnam, Laos i Cambodja; amenaçar a Xina durant la Revolució Cultural, per seguir amb el Golf Pèrsic, Afganistan, Iraq, i... hi ha molt més. Aquests bàrbars no tenen cor.

I clar que no! Molts van morir de tristor, es van suïcidar, o es van fer alcohòlics, mentre somniaven amb la terra promesa. Però ningú va abandonar la idea de tornar a la seva illa de coralls i palmeres; a la illa que -fins que ells la van veure- no estava contaminada per armes ni maldat. Al "Times" de Londres del 9 de novembre de 2007, una de les habitants del lloc va sintetitzar: "Era el paradís, érem com aus lliures, i ara estem igual que en una presó".

L'Alta Cort britànica primer, i la Cort d'Apel·lacions després, sentenciaren que l'expulsió va ser il·legal i van donar a la població el dret a retornar; però cap govern va voler complir aquestes sentències. I la Oficina d'Assumptes Interns i Internacionals del Regne Unit, en canvi, va dir que no hi hauria població indígena. L'únic dret a ciutadania es concedia a les gavines.

Avui, dels 2000 expulsats originàriament, conserven la vida menys de 700. Els bàrbars juguen a l'extinció final? Els EUA van llogar la illa fins al 2016. I fins aleshores, i després, què?

DRÀCULA, FRANKENSTEIN I ELS EUFEMISMES

I amb la presó de "Diego García" què? "Diego García" és el major centre de tortures -les anomenen eufemísticament "interrogacions"- pels presos considerats més "importants" per l'Imperi. Va ser allí que el presoner Ibn Al-Sheikh Al-Libi va haver de mentir, doncs no resistia al suplici a que era sotmès. Va dir, per evitar que seguissin maltractant-lo, que Saddam Hussein era aliat d'Al-Qaeda, i que tenia les famoses armes de destrucció massiva, de les quals tan s'ha parlat.

Per cert, que es va demostrar que aquestes armes no existien. Però eren els arguments que George W. necessitava, per la guerra del petroli: la que va llançar ell, famèlic de dòlars, amb l'excusa del "terrorisme"; com si hagués estat un salvador del món, al que aniquilava i pel qual avui s'intenta jutjar-lo. Des de tot el planeta s'aixequen cada cop més veus que demanden, precisament, dur-lo davant a la justícia com un pres que va cometre crims contra la humanitat.

La masmorra de "Diego García" es coneix com "Campament de Justícia". Seguim amb els eufemismes. I les sis mil bases militars dels EUA, es mencionen com "petjades" en l'argot castrense estadunidenc. Entre elles, "Diego García" té un nom que sona a burla: "Petjada de la llibertat". Les paraules van perdre el seu significat.

Mentrestant, els trasllats de presoners drogats, encaputxats, i fortament torturats, des d'allí fins a Guantanamo, ha estat l'habitual. Persones captives traslladades d'un horror, a un altre. De "Diego García" a Guantanamo. De Dràcula a Frankenstein, estava dit.

Els 2.000 soldats ianquis destinats permanentment al lloc, són la població central de "Diego García". La tortura necessita vigilància, caram! Ironies de la vida, també són 2.000 els desterrats: les armes reemplacen a la vida.

Els bàrbars ho neguen tot, però les evidències i les proves existeixen. Per exemple, les d'ex-presoners que, per algun miracle van aconseguir la llibertat, i expliquen com van ser traslladats a Guantanamo, així com l'espant de les tortures, impossibles ni tan sols d'imaginar per qualsevol ment humana. Per exemple, el testimoni fonamentat de l'historiador britànic Andy Worthington, autor de "The Guantanamo files: the stories of the

774 detainees in America's illegal prison” (Els arxius de Guantanamo: les històries dels 774 detinguts a la presó il·legal d'Amèrica).

Worthington relata que “una honrada persona amb accés a informació privilegiada”, Barry McCaffery, general nord-americà retirat i professor prestigiós d'estudis de Seguretat internacional, va reconèixer en dues oportunitats que a “Diego García” es retenen persones acusades de terrorisme; de la mateixa manera, va acceptar que passa el mateix a Bagram, Guantanamo, per cert, i Iraq.

Per la seva part, Clive Stafford Smith, director de la ONG “Reprieve”, de la seriositat de la qual ningú dubta, va assegurar a “The Guardian” que és categòricament certa l'existència dels presoners a la illa.

També el senador suís Dick Marty, va confirmar al 2006 les “entregues extraordinàries” de detinguts, des d'allí cap a Guantanamo. En un informe que va entregar al “Consell d'Europa”, va certificar que els EUA, sota la responsabilitat legal internacional del Regne Unit, van utilitzar aquesta illa de l'Índic com a presó secreta per “detinguts d'alt valor”. El relator especial sobre la Tortura de la ONU, Manfred Novak, ho va ratificar.

Guantanamo sembla tenir prioritat en l'agenda de Barack Obama. I “Diego García”? És veritat que el flamant president de la Casa Blanca té masses desafiament, trencaclosques i crisis a resoldre, així com una oposició conservadora que no li fa fàcil governar. Però, té la voluntat política per acabar amb aquesta abjecció? Podrà -i sobretot voldrà- anar contra la sembra de mort dels bàrbars?

La llibertat, la justícia i els desterrats de “Diego García” esperen la seva paraula i la de la Unió Europea. Esperen, “com cossos bells de morts que no han envellit / i els tancaren, amb llàgrimes, en una tomba esplèndida / amb roses al capdamunt i als peus gessamins”, segons va vaticinar el gran Constantino Kavafis.